

Voor de wilde Beesten!

Op eenmaal weerklonk schetterend trompetgeschal, en de luidruchtige gesprekken in het reusachtig amphitheater verstomden. Een gouden poort werd geopend, en de geduchte Imperator, de Caesar, die de wereld regeerde, trad naar voren, om zich neer te zetten op zijn elpenbeenen troon.

„Ave Caesar!" juichte al het volk.

De keizer maakte een lichte buiging. En met een minzaam gebaar en een vriendelijken glimlach aanvaardde hij goedgunstiglijk den welkomstgroet des volks.

Nu werd het bazuingsgeschal van den heraut gehoord, terwijl de gladiatoren den voet zetten in het mulle, gele zand der uitgestrekte arena. Zij droegen op het hoofd den metalen helm, aan den arm het ronde schild, en in de krachtvolle vuist het korte, breede, vlijmscherpe zwaard.

Met fieren blik en trotsch opgeheven hoofd liepen zij de rotonde door. En voor de prachtige keizerlijke tribune gekomen, bleven zij even staan, maakten een diepe, eerbiedige buiging, en riepen met luider stem: „Heil u, Caesar! De ter dood gewijden groeten u!"

Toen weerklonk een hevig opwindende muziek, die het bloed sneller door de aderen joeg, terwijl een Germaan en een Syriër den tweekamp openden.

De strijd duurde tamelijk lang, omdat de voorzichtigheid hun bewegingen bestuurde; zij trachtten elkander als panter te besluipen, en het geschikte oogenblik voor den beslissenden stoot te bespieden.

Maar die honderdduizend Romeinsche toeschouwers hunkerden naar bloed. Zij werden ongeduldig, en gaven door luide kreten lucht aan hun klimmende ontstemming.

De Syriër wilde het volk aangenaam zijn; hij sprong naar voren, om zijn tegenstander den doodelijken stoot te geven, maar de Germaan was hem voor, den Syriër zulk een zwaren slag op het hoofd toebrengend, dat deze nederstortte als een ondermijnde zuil.

De man was verloren. Reeds knielde de Germaan op zijn borst. De Syriër wierp een laatsten smeekenden blik op de Romeinen, maar een schaterend hoongelach was het antwoord, en de Romeinsche duimen gingen omlaag.

Daar was geen barmhartigheid. Geen medelijden.

De Heidensche bloeddorst had deze toeschouwers bijeengebracht, en de moordlust brulde om zijn offers.

De Syriër zag, dat zijn leven verbeurd was; toen kwam een uitdrukking van somberen trots over zijn gelaat; „Stoot toe!" kwam het tusschen zijn tanden door.

Het was geschied. Langzaam haalde de gladiator het zwaard uit de vreeselijke, doodelijke wond. En het warme bloed spatte op in een rooden straal.

Het amphitheater dreunde van de toejuichingen; zelfs de Imperator der wereld klapte in de handen; en gedurende een halve minuut was de Germaan, die den Syriër had verslagen, de held van het Romeinsche volk.

Nog vier keeren herhaalde zich hetzelfde afschuwelijk tooneel. En na den strijd der gladiatoren volgde een ruiterkamp op leven en dood.

Het volk genoot. Het juichte bij elken moord.

Zijn bloeddorst scheen heden onleschbaar. Het was Kain; het was het naakte Heidendom in zijn onbarmhartigheid, in zijn wreedheid, in zijn harde, gruwelijke zelfzucht . . .

In de nabijheid, in de diepte, lag de sombere kerker, waar de Nazareners, wier geloof in een gekruisten Heiland voor den Jood een ergernis en voor den Griek een dwaasheid was, hun lot en den dood afwachten.

Daar bevond zich, temidden van de gevangen Christenen,

de eerwaardige gestalte van den ouderling Flavius, wiens haar sneeuw wit was van ouderdom. Wel had hij den Apostolischen tijd met diens wereldhistorische gebeurtenissen niet beleefd, maar toch had hij de hoog begenadigden gesproken, wier sterfelijk oog den Overwinnaar des doods en den Vorst des levens hadden aanschouwd.

Het liefst sprak hij over dien tijd; er was een stil heimwee in zijn ziel naar het uur, dat zijn broze tent in den storm der geloofsvervolging zou neerstorten en ook hij Christus zou zien van aangezicht tot aangezicht.

Daár zaten ze, bij het twijfelachtig licht, dat door de kleine openingen en spleten drong, bij elkander. Die ouden en jongen, die mannen en vrouwen — zij vormden één gemeente, één kudde; zij waren als schapen temidden van de wolven — had de Heere het hun niet voorspeld?

Zij zouden hun belijdenis met hun dood bezegelen. Hun sterven zou een daad zijn; en bespat met hun eigen bloed, zouden zij voor Christus verschijnen, om Hem te toonen, hoe lief zij Hem hadden.

Flavius troostte allen, en vergat niemand. Want de Christelijke liefde is wijd als de zee, en ruim als het uitpansel des hemels, allen omvattend.

„Priscilla!" zeide hij, „ween niet, mijn dochter, want het uur der verlossing zal spoedig slaan!" Toch weende zij voort: met een hartstochtelijk gesnik, dat jonge meisje, die wees, die zich in den duistersten hoek van den kerker, van de anderen afgezonderd, had teruggetrokken.

Daar straks was een jonge hoofdman der keizerlijke lijfwacht tot haar kerker doorgedrongen. Met goud had hij den gevangene bewaarder omgekocht. En haar handen met zijn heete tranen besproeiend, had hij haar gesmeekt, den Nazarener af te zweren om hunner liefde wil.

Ach, zij was jong; zij was rijk en schoon; de wereld lachte haar toe. En bovenal: haar hart klopte voor dien edelen Patriciër.

Hij was machtig; hij stond in hooge gunst bij den Imperator, en zou in staat zijn, haar leven nog in dit uiterste oogenblik te redden, indien ze den goden wilde offeren.

Maar zij was toch standvastig gebleven, want de Geest van Christus had haar gesterkt. En terwijl de jonge man haar smeekte, den Heiland vaarwel te zeggen, trachtte zij hem tot het geloof in Christus te bewegen, om samen, hand in hand, de donkere vallei des doods te betreden.

Hij kon het niet. Hij geloofde niet meer aan de goden zijner vadersen, doch evenmin aan den God der opstanding. Haar geloof was in zijn oog een beminnelijke dwaasheid, en met Pilatus riep hij uit: „Wat is waarheid?"

Slechts ééne waarheid kende hij; dat waren Priscilla's sterrenoogen, die op het punt stonden uitgebluscht te worden voor eeuwig.

Uit de verte, uit de hoogte werd een gejuich van menschenstemmen vernomen, en het geschetter der klaroenen klonk den Nazareners als doodsgelui in de ooren.

Grendels werden weggeschoven. Ruwe stemmen werden gehoord. En zware voetstappen naderden.

Twee krijgslieden stonden stil voor de kleine kudde, en riepen de namen van Flavius en den fruithandelaar Aurellus af.

Aurellus was een schuchter, bloohartig man. Flavius had voor hem gebeeft, doch Aurellus beschaamde die vrees. En hij rees op in de kracht van dien Geest, die leeuwen tot lammeren, en lammeren tot leeuwen maakt.

„'t Is goed," zeide hij. En uit zijn oogen blonk de stille heldenmoed van den martelaar.

„Houdt moed, mijn broeders en zusters!" zeide Flavius; „wij scheiden slechts voor eenige oogenblikken — langer niet. De engelen omringen ons; zij wachten reeds met heilig ongeduld, om onze zielen naar het Paradijs te dragen."

De ijzeren deuren vielen dreunend achter Flavius en Aurellus dicht. Het gebrul der hongrige leeuwen werd gehoord; een rilling ging door de leden der achtergebleven Christenen, en zich op de knieën werpend, riepen zij den naam des Heeren om bijstand aan.

Een ontzettende kreet weerklonk daarboven. Een doods-

gil. Daarop een oogenblik stilte — toen daverde het amphitheater van het helsch gejuich.

De Nazareners wisten, wat het beteekende.

Opnieuw weerklonken voetstappen. Het publiek had haast vandaag. Een echtpaar, dat hun lotgenooten tot grooten steun was geweest, werd afgeroepen. Ze gaven elkander de hand met de teederheid, waarmede een bruidegom en een bruid elkanders handen drukken. Zoo schreden ze naar de ontzagwekkende arena, en met Jezus' naam op de lippen, bezweken zij onder denzelfden tijgerklauw.

Het hoopke Christenen werd al kleiner. Het smolt zienderoogen weg in den vuurgloed der vervolging. Maar het was wonderlijk: terwijl de aardsche troost al geringer werd, overstroemde de hemelsche troost al krachtiger Priscilla's hart, als de overvloeierende beek den akker.

Het had haar in het eerst zoo zonderling, zoo vreemd toegeschenen, dat zij zou sterven. Zij had niet willen sterven, en daarom had zij 'took niet begrepen. En voor wie, uit een vrouw geboren, is de dood niet een koning der verschrikking?

Als kind, toen door haar oor voor het eerst het woord sterven was opgevangen, had zij, aan moeders schoot gezeten, haar vragende oogen op haar moeder gevestigd en aarzelend gezegd: „Sterven, lieve moeder, wat is dat?"

Nu stond zij er midden in. Boven haar, in de verschrikkelijke arena, klapwiekte de sombere dood. De trouwe Flavius, de bescheiden Aurellus, dat beminnelijk echtpaar, zooveel andere broeders en zusters, met wie zij tal van keeren over het sterven had gesproken, waren die donkere rivier reeds over. Ze waren reeds in het Paradijs.

Priscilla voelde, dat zij dit dierbare volk des Heeren, dat den Heiland met onwankelbare trouw achteraan had gekleefd, nog inniger beminde dan vroeger. Zij beweede die dooden, maar het troostte haar, dat zij hen snel achterna reisde. Het pelgrimskleed, dat deze heilige martelaren hadden achtergelaten, lag daar gehavend, vol bloed, verscheurd door den leeuwenklauw, maar op den wiekslag van engelen waren hun zielen naar boven gedragen.

Daar was geen wraak in haar borst. Zij ademde de genezende lucht der eeuwige liefde. Haar hart had alle menschen lief; zij kon bidden voor haar beulen.

O, als Julius, haar geliefde, eens in haar hart kon zien! Zij bad voor hem, want hij kende Christus niet. Maar als de droeve blinddoek van zijn oogen viel, dan zou hij Christus aanschouwen in Zijn heerlijkheid.

Zoo dacht Priscilla.

Weer klonk het onheilspellend geluid van naderende voetstappen. Het waren twee jonge Gallische vrouwen, die opgeroepen werden. Haar knieën knikten van angst, maar Priscilla sprak ze moed in. Zij zeide aan de sidderende vrouwen, dat dit leven niets anders is dan sterven, en dat haar broeders en zusters, die dezen kerker hadden verlaten, reeds met uitgestrekte armen op haar komst stonden te wachten aan het gouden strand der eeuwigheid.

Priscilla was de laatste.

Toen haar oogen uit de duistere schemering zoo plotseeling in het helle daglicht der arena kwamen, moesten zij eerst aan het licht gewennen.

Daarna ging de blik der jonge martelares, die zich aan God had gewijd, langs die duizenden toeschouwers. Plotseeling scheen zij iemand te herkennen te midden van die schitterende wapenrustingen, die den troon des Keizers omringden.

„Julius," riep ze, „vaarwel!"

De jonge hoofdman vergat alles om zich heen. Slechts háár zag hij. „Licht mijner oogen," riep hij, „gaat gij mij zóó verlaten?"

De nevel des doods daalde neer tusschen hen beiden. Een tijger deed zijn sprong. Priscilla strekte de armen naar boven en riep met een sterke stem: „Ik geloof in de opstanding der dooden. Kom, Heere Jezus! ja kom haastiglijk!"

De kerker was leeg.

Geen gevangene werd er meer gevonden.

Zij zongen reeds het lied van Mozes en het Lam.

L. P.

VRAGENBUS

Mej. A. C. K. te V. — Bij *kropgezwell*, een vergrooing der schildklier, die bij het vrouwelijk geslacht veel voorkomt, komen als uitwendige middelen omslagen met een aftreksel van eikenschors, joodkalizalf, joodvasogen en dergelijke in aanmerking; heeft u het eerste reeds beproefd, dan is er niets tegen, als dit niet voldoende geholpen heeft, de joodkalizalf te gebruiken. Met deze zalf, die in elke apotheek voor weinig geld te verkrijgen is, wordt het gezwell elken avond tien minuten lang ingewreven. Daarnevens is het innemen van het zoogenaamde *kroppeoder*, dat uit één deel kalk, één deel Spongia en twee deelen suiker bestaat, aan te bevelen. Sterker werkende middelen mogen slechts op voorschrift van den arts toegepast worden.

G. te G. — *Chronische gewrichtsrheumatiek* is een langdurig en hardnekkig lijden, dat langzamerhand ontstaat bij personen, die een zekeren aanleg tot rheumatische aandoeningen hebben. De gewrichten zwellen, worden stijf en vergroeien soms, en worden dan ten slotte volkomen onbewegelijk. Massage is zeer goed; daar u er evenwel geen baat bij gevonden hebt, raden wij de proef te nemen met heete baden. Drie maal per week een bad van 37 °C. tien minuten lang. Daarna naar bed. Inwrijvingen met Ledum-tinctuur en olijfolie, of met terpentijn of met salicylzalf zijn eveneens zeer aan te bevelen. Deze zalf kunt u zelf laten klaar maken in de apotheek volgens het volgende recept: Salicylzuur, terpentijnolie en lanoline van elk 10 Gram, te vermengen met 70 Gram reuzel. Van veel belang is zooveel mogelijk beweging in de open lucht, vooral bij warm weder, en blootstellen der aangedane gewrichten aan den weldadigen invloed van de *zomnestralen*. Inwendige geneesmiddelen kunnen op den duur verbetering geven, doch snelle resultaten kan men niet verwachten. Het afwisselend gebruik van *Causticum* en *Thuja*, twee bekende homoeopathische geneesmiddelen, wordt door ons in dergelijke chronische gevallen gaarne aangewend.

H. F. te K. — De meeste in de bladen aanbevolen *haar-groeibevorderende* middelen hebben geen uitwerking en helpen alleen de fabrikanten — nl. om hun beurs te vullen. Middelen, die in alle gevallen van kaalhoofdigheid helpen, bestaan er eenvoudig niet, want als de haarpapillen te gronde zijn gegaan, kan geen middel ter wereld een nieuwen haardos te voorschijn tooveren. Is het uitvallen van het haar door parasieten veroorzaakt, dan helpen parasieten-doodende uitwendige middelen, zooals groene zeep, perubalsemzalf of zwavelzalf; in andere gevallen zijn inwrijvingen met Arnica-haarolie of met china-tinctuur en bayrum (gelijke deelen) te beproeven.

M. v. R. te R. — Tegen het *maaglijden* van uw 70-jarigen vader kunnen wij zonder nadere gegevens geen middelen aangeven; ook is het bepaald noodig een persoonlijk onderzoek door een deskundige te doen plaats hebben, daar op dezen leeftijd schijnbaar onbeduidende bezwaren de aanvang van een dieper liggende boosaardige kwaal kunnen zijn. Om den eetlust op te wekken is als eenvoudig en onschadelijk huismiddel een thee, van vermouthkruid gekookt, aan te bevelen. Daarvan driemaal daags een eetlepel te nemen.